

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16906/2023
11.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Паркинг сервис“ Врање, чији је пуномоћник Миомир Тасић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Бобан Трајковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 884/23 од 26.04.2023. године, у седници одржаној 11.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 884/23 од 26.04.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 884/23 од 26.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 3826/21 од 19.05.2022. године, која је исправљена решењем истог суда П 3826/21 од 15.03.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да је повучена тужба тужиоца против туженог у погледу главног дуга за износ од 1.100,00 динара, поднета 05.10.2021. године. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име законске затезне камате због доцње у исплати главног дуга за период од 16.07.2021. године до 18.11.2021. године исплати 34,18 динара, за посебну карту бр. .. издату 07.07.2021. године, на текући рачун тужиоца са законском затезном каматом од 19.05.2022. године до исплате. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 33.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 884/23 од 26.04.2023. године, ставом првим изреке, одбачена је као недозвољена жалба туженог изјављена против става првог изреке првостепене пресуде. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 23.300,00 динара са

законском затезном каматом од дана извршности решења до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су другостепени суд дао за своју одлуку, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји потреба новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите је исплата дуга на име неплаћене паркинг услуге, утврђено је да је повучена тужба тужиоца против туженог у погледу главног дуга за износ од 1.100,00 динара, а тужени је обавезан да тужиоцу исплати на име законске затезне камате због доцње у исплати главног дуга са припадајућом законском затезном каматом. О овом праву тужиоца и висини потраживања (на име камате због доцње у исплати главног дуга) судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари, а тиче се примене одредаба чланова 277. Закона о облигационим односима. Указивање у ревизији на другачије нижестепене одлуке, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари, зависи од утврђеног чињеничног стања. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга поднета је 05.10.2021. године. Вредност предмета спора у тужби означена је на износ од 1.100,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то ревизија тужене није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић